

1. Вишня В. Б., Вишня О. В. Електронні засоби контролю для розкриття розкрадань вантажів на транспорті. Науковий вісник Національної академії Національної поліції України, № 5. Київ, 2001. С. 183-188.
2. Вишня В. Б. Використання технічних засобів вагового контролю для виявлення та розкриття викрадань вантажів на залізничному транспорті : монографія / Вишня В. Б., Вишня О. В. Д. : ДДУВС, 2006. С. 156.
3. Зеленіна О.В., Вишня В.Б. Типові слідчі ситуації для розслідування розкрадань вантажів в умовах використання системі контролю вантажоперевезень на залізниці Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ: Зб. наук. праць. 2017. №1. С. 221-226.
4. Домарев В.В. Защита информации и безопасность компьютерных систем. К.: DiaSoft, 1999. С. 480.
5. Антонюк А.О. Основи захисту інформації в автоматизованих системах. – К.: Київ-Могілянська академія, 2003. С. 452.

Скорик Тарас Миколайович
курсант Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

*Науковий керівник – старший викладач кафедри
кримінального процесу ФПФОДР, к.ю.н. Гаркуша А.Г.*

УЧАСТЬ ПОТЕРПІЛОГО У ПРОЦЕСІ ДОКАЗУВАННЯ

Актуальність даної теми знаходить своє відображення у сучасному практичному забезпеченні участі потерпілого у процесі доказування, а саме деяких законодавчих особливостях залучення потерпілого до даної процесуальної дії.

Для розуміння даної теми, на мою думку, доцільно розкрити два основоположних поняття наведених у темі. Це «потерпілий» та «доказування».

Відповідно до ч. 1 ст.55 КПК потерпілим у кримінальному провадженні може бути фізична особа, якій кримінальним правопорушенням завдано моральної, фізичної або майнової шкоди, а також юридична особа, якій кримінальним правопорушенням завдано майнової шкоди.

Загалом, законодавець надає нам чітко сформульованого ним поняття доказування у ч. 2 ст. 91 КПК, де воно полягає у збиранні, перевірці та оцінці доказів з метою встановлення обставин, що мають значення для кримінального провадження.

Але аналіз думок з приводу інтерпретації даного поняття доволі широкий і воно в основному розглядається як процес отримання сукупності доказів та обґрунтованості відповідних процесуальних рішень.

Доказування- це обґрунтування, що являє собою логічно комунікативну діяльність з переконування суду та інших учасників судочинства (адресатів

доказування) в достовірності доказів, достатності їх системи та істинності суджень, умовиводів, висновків [1].

Розглядаючи питання щодо участі потерпілого в доказуванні, С. В. Давиденко звертає увагу на те, що кримінальне процесуальне законодавство має гарантувати не тільки дотримання прав потерпілого на своєчасне відшкодування (компенсацію) завданої кримінальним правопорушення шкоди, а і його активність по встановленню обставин, що входять до предмета доказування під час досудового і судового провадження [2, с. 5].

Я вважаю, що законодавець дуже правильно зробив, що надав право потерпілому на збирання доказів самостійно. Дане правило закріплено у п. 3 ч. 1 та п. 3 ч. 2 ст. 56 КПК. Щоб забезпечити постійну участь потерпілого у процесі доказування та для повнішого розуміння даних норм КПК необхідно відмежовувати ці два поняття, а саме правом збирати та подавати докази потерпілій наділений на стадії досудового розслідування, а правом подавати – на стадії судового розгляду.

Тепер якщо відомо, що потерпілий все ж таки може збирати та подавати докази, то йому необхідно вказати на те як саме, з дотриманням усіх законних процедур та правил. І саме такий спосіб і закріплений у ч.3 ст. 93 КПК, де вказується: «Сторона захисту, потерпілий здійснює збирання доказів шляхом витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, службових та фізичних осіб речей, копій документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій, актів перевірок; ініціювання проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних дій, а також шляхом здійснення інших дій, які здатні забезпечити подання суду належних і допустимих доказів.

Ініціювання стороною захисту, потерпілим проведення слідчих (розшукових) дій здійснюється шляхом подання слідчому, прокурору відповідних клопотань, які розглядаються в порядку, передбаченому статтею 220 цього Кодексу. Постанова слідчого, прокурора про відмову в задоволенні клопотання про проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій може бути оскаржена слідчому судді».

На сьогоднішній день одним з найпроблемніших питань участі потерпілого у процесі доказування є спроможність потерпілого приймати участь у процесі доказування за допомогою одержання висновку експерта. Відповідно до ст. 243 КПК правом самостійно залучати експерта наділені тільки сторони обвинувачення і захисту. При цьому ч. 4 ст. 15 Закону України «Про судову експертизу» передбачає можливість проведення експертизи у кримінальному провадженні на замовлення не лише підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, виправданого, а й потерпілого і його представника [3].

Керуючись ч. 3 ст. 9 «Законність» КПК Закони та інші нормативно-правові акти України, положення яких стосуються кримінального провадження, повинні відповідати цьому Кодексу. При здійсненні кримінального прова-

дження не може застосовуватися закон, який суперечить цьому Кодексу.

Тому можна стверджувати, що при здійсненні провадження не можна застосовувати закон котрий суперечить КПК. Таким чином потерпілий не зможе скористатися своїм правом зазначеним у ЗУ «Про судову експертизу».

Аналізуючи описану інформацію можна констатувати факт значних неточностей у процесі реалізації потерпілим свого права на збирання доказів.

На думку науковця О. П. Кучинської тут простежується «відверта диспропорція у правових можливостях потерпілого і сторони захисту в отстоюванні своєї позиції в кримінальному провадженні» [4].

Я підтримую думку автора щодо необхідності залучення експерта потерпілим на договірних засадах для проведення експертизи та розширення ч. 2 ст. 243 КПК.

Разом з тим я б хотів наголосити на необхідності приведенні положень деяких нормативно-правових актів у відповідність до положень чинного кримінального процесуального кодексу, а саме ЗУ «Про судову експертизу».

Отже, я вважаю, що зазначені доповнення до КПК та деяких законів України заслуговують на увагу, бо вони не суперечать принципам та засадам і завданнями кримінального процесуального права та допоможуть більш повно та неупереджено захищати особу від кримінальних посягань та охороняти законні права, свободи, інтереси учасників кримінального процесу.

1. Тertiшник В. М. Кримінальний процес України. Загальна частина: підручник. Академічне видання. Підручник. Київ: Алерта, 2014. С. 440
2. Давиденко С. В. Потерпілий як суб'єкт кримінально-процесуального докування [Текст]: монографія С. В. Давиденко; за наук. ред. Ю. М. Грошевого; НЮАУ ім. Ярослава Мудрого. ФІНН, 2008. С. 296
3. Закон України «Про судову експертизу» Відомості Верховної Ради України. 1994. № 28. С. 232.
4. Кучинська О. П. Принципи кримінального провадження в механізмі забезпечення прав його учасників [Текст]: монографія. Юрінком Інтер, 2013. С. 288

Скороход Дар'я Ігорівна
студентка

*Науковий керівник –
кандидат філософських наук Стояцька Г.М.*

ПРОБЛЕМА СЕНСУ ЖИТТЯ В КОНТЕКСТІ ФІЛОСОФСЬКИХ ПОШУКІВ Ф. НІЦШЕ

Кожна людина в певний момент чи проміжок свого життя замислюється над тим хто вона, задля чого живе і чи варто їй жити далі. Філософи світу усіх часів намагалися відповісти на ці вічні запитання. Однак до сьогодні од-